Annus XIII - Vol. XIII 23 Novembris 1921 Num. 14

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

SACRUM CONSISTORIUM

Die 21 novembris 1921, in Palatio Apostolico Vaticano, habitum est *Consistorium secretum*, cuius acta ex ordine referuntur:

I. - ALLOCUTIO SS. D. N. BENEDICTI PP. XV

VENERABILES FRATRES

In hac quidem renovata laetitia amplissimi conventus, multa sunt magnae Nobis curae, sed illud maximae quod est de rationibus mutuis Ecclesiam inter et civilem societatem plurifariam ordinandis. Etenim nemo est qui ignoret, post recens immane bellum, vel novas natas esse Respublicas, vel Respublicas veteres, provinciis sibi adiunctis, crevisse. Iam vero, ut alia omittamus quae huc possumus afferre, patet quae privilegia pridem haec Apostolica Sedes, per pactiones sollemnes conventionesque, aliis concesserat, eadem nullo iure posse hasce Respublicas sibi vindicare, cum res inter alios acta neque emolumentum neque praeiudicium ceteris afferat. Item Civitates nonnullas videmus ex hac tanta conversione rerum funditus novatas extitisse, adeo ut quae nunc est, non illa ipsa possit haberi moralis, ut aiunt.

persona, quacum Apostolica Sedes olim convenerat. Ex quo illud naturâ consequitur, ut etiam pacta et conventa, quae inter Apostolicam Sedem et eas Civitates antehac intercesserant, vim iam suam omnem amiserint.

Verum si qui Rebuspublicis vel Civitatibus quas diximus praepositi sunt, velint cum Ecclesia pacisci concordiam aliis condicionibus quae mutatis temporibus melius congruant, sciant Apostolicam Sedem - nisi quid aliam ob causam sit impedimento - non recusaturam quominus ea de re cum ipsis agat, ut cum aliquot iam agere instituit. Hoc autem vobis, Venerabiles Fratres, denuo confirmamus, in pactiones huiusmodi Nos minime passuros ut quidquam irrepat quod sit ab Ecclesiae alienum dignitate aut libertate ; quam quidem salvam esse et incolumem vehementer interest, hoc maxime tempore, ad ipsam civilis convictus prosperitatem.

Nullus enim negaverit rei civilis religiosaeque consensionem ad tranquillitatem publici ordinis, quod bonum est fundamentum ceterorum, non parum conferre. Etenim pax a populis, tantas in omni genere ruinas perpessis, domi forisque nimium hodie desideratur ; ac tamen summo cum moerore ac sollicitudine cernimus paci sollemnibus consignatae scriptis nequaquam pacem comitatam esse animorum, nationesque fere omnes, Europaeas praesertim, magnis etiamnunc dilacerari discidiis, hisque adeo acerbis, ut ad ea sananda vehementius in dies requiratur Dei miserentis manus, in qua est *virtus et potentia ... magnitudo et imperium omnium* [1].

Ad ipsius igitur confugiamus clementiam eamque non solum prece supplici imploremus, sed etiam conciliare studeamus oportet, cum sanctius vitam instituendo, tum vero in calamitosos, quorum nunc ubivis maxima, si unquam alias, copia est, beneficentiae officia frequentando. Quoniam autem huius rerum omnium perturbationis, in qua versa-

[1] I *Par.* XXIX, 12.

mur, ea in primis duplex est causa, quod vario ducuntur errore mentes, et quod flagrant invidia animi nimis multorum, magnificandus est *dives in misericordia* Deus qui anno vertente duplicem pariter occasionem obtulerit hominibus ad medendum utrique rei mirifice accommodatam. Sacra sollemnia dicimus anni septingentesimi ex quo et Pater legifer Fratrum Minorum Franciscus Tertiariorum suorum ordinem instituit et Fratrum Praedicatorum legifer item Pater Dominicus excessit ad Deum: nam dubitandum non est quin ex sanctissimorum recordatione virorum populus christianus excitari se senserit ad studium cultumque delapsae de caelo tum caritatis tum veritatis. Praeclare enim magnus ille Poeta catholicus - cuius ipsius memoria saecularis per hos menses iure quidem ac digne a nostris celebrata est - duorum Patriarcharum laudes uno complexus praeconio, « alterum caritatis ardore seraphicum, alterum, sapientiâ, cherubicae lucis splendorem » appellat. Itaque, Deo adiuvante, instituta in eorum honorem sollemnia tanto piorum studio tantaque frequentia peracta sunt, ut existimare liceat non ad levem quamdam et fugacem inflammationem animorum ea recidisse, sed incrementum inde acceptum fidei mutuique amoris in multitudine solidum esse atque mansurum.

Quamquam vero his malis, quibus humana societas premitur, medicinam praesentem efficacemque maxime a Deo petimus, non tamen praetermittenda dicimus aut negligenda quaecumque recta ratio ususque rerum suadeat remedia et praesidia. His enim adhibendis sive remediis, sive praesidiis, communi bono consulere proprium est eorum officium qui populos regunt, tametsi eos iisdem unice confidere, Dei ope neglecta, nefas est. Nos igitur perlibenter, Venerabiles Fratres, videmus complurium Civitatum legatos his diebus Washingtonum convenisse ob eam causam ut de immodicis rei militaris sumptibus minuendis inter se consultarent. Quorum consilia optamus cupimusque prosperum suc-

cessum habeant, eisque ut lumine sapientiae suae Deus adsit, cum optimo quoque suppliciter precamur ; neque enim solum id agitur, quod sane magnum est, ut intolerandis iam oneribus populi releventur, sed etiam, quod est maius, ut bellorum, quoad possit, pericula multo remotiora iam fiant.

Reliquum est, ut viduatis ecclesiis sacros Pastores attribuamus.

II. - PROVISIO ECCLESIARUM

Tum Beatissimus Pater has, quae sequuntur, Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

Metropolitanae Ecclesiae Bononiensi praefecit R. P. D. Ioannem Baptistam Nasalli-Rocca, hactenus Archiepiscopum titularem Thebarum, Eleemosynarium Sanctitatis Suae.

Archiepiscopali titulari Ecclesiae Oxyrynchiensi, R. P. D. Leonem Livinhac, e Congregatione Missionariorum Africae, hactenus Episcopum titularem Pacandensem.

Metropolitanae Ecclesiae Ianuensi, R. P. D. Iosue Signori, hactenus Episcopum Alexandrinum Statiellorum.

Archiepiscopali titulari Ecclesiae Damascenae, R. P. D. Carolum Sica, hactenus Episcopum titularem Palaeopolitanum.

Archiepiscopali titulari Ecclesiae Nicaenae, R. D. Iulium Tiberghien, Consultorem Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, Protonotarium Apostolicum supra numerum et Canonicum Patriarchalis Archibasilicae Lateranensis.

Archiepiscopali titulari Ecclesiae Edessenae, R. P. Marium Giardini, e Congregatione Clericorum Regularium Sancti Pauli Apostoli, Parochum Sanctorum Blasii et Caroli ad Catinarios de Urbe, electum Delegatum Apostolicum in Imperio Iaponico.

Cathedrali Ecclesiae Crossensi, R. P. D. Alexandrum Mac Gavick, hactenus Episcopum titularem Marcopolitanum.

Cathedrali Ecclesiae Ogdensburgensi, R. P. D. Iosephum Henricum Conroy, hactenus Episcopum titularem Arindelensem.

Cathedrali nuper erectae Ecclesiae Bellohorizontinae, R. P. D. Antonium dos Santos Cabral, hactenus Episcopum Natalensem.

Cathedrali Ecclesiae Anneciensi, R. P. D. Florentium du Bois de la Villerabel, hactenus Episcopum titularem Eeniensem.

Cathedrali Ecclesiae Bruklynensi, R. P. D. Thomam Edmundum Molloy, hactenus Episcopum titularem Loriensem.

Episcopali titulari Ecclesiae Gerrhensi, R. P. Lucam Hermenegildum Pasetto, O. F. M. Capuccinorum, Praedicatorem Apostolicum.

Cathedrali Ecclesiae Meldensi, R. P. D. Ludovicum Gaillard, Vicarium Generalem Bellovacensem.

Episcopali titulari Ecclesiae Sorensi, R. D. Danielem Champavier, Vicarium Generalem Gratianopolitanum, deputatum in Auxiliarem R. P. D. Antonii Fabre, Episcopi Massiliensis.

Cathedrali Ecclesiae Northantoniensi, R. D. Carolum Cary-Elwes, Canonicum eiusdem cathedralis.

Episcopali titulari Ecclesiae Coloniensi, R. D. Eduardum Hoban, deputatum in Auxiliarem R. P. D. Georgii Mundelein, Archiepiscopi Chicagiensis.

Cathedrali Ecclesiae Alexandriae Statiellorum, R. D. Nicolaum Milone, parochum loci vulgo *Favria Canavese* archidioecesis Taurinensis.

Cathedrali Ecclesiae Leonensi in America centrali, R. D. Nicolaum Tijerino et Loaiciga.

Cathedrali Ecclesiae de Chachapoyas, R. D. Octavium Ortiz Arrieta, e Pia Societate Sancti Francisci Salesii.

Episcopali titulari Ecclesiae Callinicensi, R. D. Iosephum Gjonali, Abbatem S. Alessandri de Oroshi in Monte Miriditarum.

Deinde Beatissimus Pater renunciavit se confirmasse promotiones et electiones canonice factas in Synodo Episcoporum Syrorum, Berythi mense februario celebrata, videlicet:

R. P. D. Theophili Gabrielis Tappouni, iam Episcopi titularis Bathnanensis et Sarugensis, *ad sedem metropolitanam Aleppensem.*

R. P. Iulii Behnan Kalian, Vicarii Patriarchae Antiocheni Syrorum in urbe Mardensi, *ad sedem titularem episcopalem Bathnanensem et Sarugensem.*

R. P. Iosephi Giorgi, Vicarii Patriarchalis, *ad sedem episcopalem Hemesensem et Apamiensem.*

Insuper Ssmus Dominus Noster alios etiam, iam renunciatos per Apostolicas sub plumbo Litteras, sacrorum Antistites publicavit, scilicet:

ARCHIEPISCOPOS:

Sardicensem, Ernestum Filippi.

Guatimalensem, Aloisium Muñoz.

Babylonensem latinorum, Franciscum Berré.

Baltimorensem, Michaëlem Iosephum Curley, iam Episcopum S. Augustini.

Cujabensem, Franciscum de Aquino Corrêa, iam Episcopum tit. Prusiadensem.

Dublinensem, Eduardum Byrne, iam Episcopum tit. Spigacensem.

Cizycensem, Iacobum Sereggi, iam Archiepiscopum Scodrensem.

EPISCOPOS:

Viglevanensem, Angelum Hiacynthum Scapardini, iam Archiepiscopum tit. Damascenum.

Alexandrinum in Ontario, Felicem Couturier, iam Episcopum tit. Myriophitensem.

Bullensem, Iulium Girard.

Silifensem, Ioannem Thevenoud.

Uticensem, Aemilium Fernandum Sauvant.

De Plata, Franciscum Alberti, iam Episcopum tit. Siuniensem.

Almeriensem, Bernardum Martinez Noval.

Caesareensem, Antonium Micozzi.

Hieropolitanum, Celsum Costantini.

Andrapanensem, Matthaeum Colón Canals.

Himeriensem, Alfredum Baudrillart.

Huarensem, Augustinum de Jesus et Souza.

Portoricensem, Georgium Iosephum Caruana.

Toletanum in America, Samuelem Stritch.

Platearum, Ferdinandum Périer.

Misnensem, Christianum Schreiber.

Camulianensem, Ioannem Dunn.

Curiensem, Michaëlem Crane.

Aprutinum, Septimium Quadraroli.

De Tulancingo, Vincentium Castellanos et Nuñez, iam Episcopum Campecorensem.

Fodianum, Petrum Pomares.

Puteolanum, Iosephum Petrone.

Methonensem, Franciscum Melchiori.

Melphictensem-Iuvenacensem-Terlitiensem, Paschalem Gioia.

Carpathensem, Iosephum a Iesu Fernandez et Barragan.

Cassanensem, Brunonem Occhiuto.

ABBATEM:

Sancti Alexandri de Oroshi in monte Miriditarum, Iosephum Gjonali.

III. – POSTULATIO SACRI PALLII

Denique Sanctissimus Dominus Noster, sacrum Pallium expostulatum concessit Ecclesiis metropolitanis *Bononiensi, Ianuensi, Guatimalensi, Baltimorensi, Cujabensi, Dublinensi, Rhedonensi* ex successione, Ecclesiae archiepiscopali *Babylonensi latinorum*, et, ex privilegio, Ecclesiae cathedrali *Anneciensi*.

EPISTOLAE

I

AD R. P. VINCENTIUM BERNADOT, O. P., MODERATOREM COMMENTARII PERIODICI « LA VIE SPIRITUELLE »: EIUS STUDIUM DILAUDAT QUO, DUCE AQUINATE, SOLIDAM PIETATEM EXCITARE CONTENDIT.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Quandoquidem ad ea illustranda quae ad spiritum pertinent, in vita tum ascetica tum mystica, plurimum valere doctrinam S. Thomae nemo ignorat, Ipsique non semel, occasione data, professi sumus, idcirco libenti sane animo prima volumina commentarii « La vie spirituelle », cui tu moderaris sapienter, pio muneri abs te nuper accepimus; idem enim haec tua scriptio explicare contendit, quid scilicet luminis afferat in abstrusis huiusmodi quaestionibus Princeps Scholasticorum. Huc accedit quod cum multi hac aetate supernaturalem vitam negligant, vel, eius loco, vanum quendam colant mollemque pietatis sensum, necesse omnino est ut saepius recogitetur quid hac in re tradiderint, una cum Sacra Scriptura, sancti Patres, idque Aquinate praesertim magistro, qui quidem ipsorum doctrinam *de elevatione vitae supernaturalis* tam lucide exposuit; ac praeterea quibus conditionibus proficiat *gratia virtutum et donorum Sancti Spiritus*, quorum perfectio *vita mystica* continetur. Haec vos in commentario vestro doctissime quidem solideque exponere instituistis. Quamobrem non modo sollertiam hanc vestram dilaudamus, sed etiam ut ista scriptio quamplurimis afferat emolumentum precamur vehementer. Qua spe laeti, in auspicium divinorum munerum itemque ut paternae benevolentiae Nostrae pignus, tibi, dilecte fili, iisque omnibus qui pium commentarium « La vie spirituelle » quoquo modo iuverint vel legerint, apostolicam benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xv mensis septembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD E.MOS PP. DD. MICHAËLEM S. R. E. CARD. FAULHABER, ARCHIEPISCOPUM MONACENSEM ET FRISINGENSEM, ET ADOLPHUM S. R. E. CARD. BERTRAM, EPISCOPUM WRATISLAVIENSEM, CETEROSQUE BAVARIAE EPISCOPOS, COMMUNI EPISTOLAE RESPONDENS EX CONVENTU ANNUO DATAE.

Dilecti filii nostri et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Priusquam e Frisingensi conventu digrederemini, libuit sane vobis officiosam epistolam ad Nos communiter dare, ut, summam vestram cum beati Petri Sede coniunctionem testati, consolationes simul sollicitudinesque Nobiscum communicaretis. Nos, in primis, magni quidem facimus eos grati animi sensus quibus Iesu Domini Vicarium prosequimini ob paterna auxilia istis parvulis, belli causa egentibus, allata; in quo, cum christianae caritatis triumphum demirari liceat, tum donorum omnium largitori Deo tribuenda laus est, qui, in tot tamque asperis temporum angustiis, misellos insontesque erigere per bonorum omnium misericordiam non praetermittit. Quod autem ad animos puerorum spectat in publicis scholis, ut catholicos decet, recte conformandos, id certe permagni momenti est atque ponderis, cum omnium quidem interesse debeat ne quid detrimenti capiant religio fidesque sancta apud tot millia adolescentium; idque in ea praesertim Civitate quae a re catholica semper prosperitatem et gloriam feliciter mutuata est. Quo enim demum pertinet ea disciplina ratioque studiorum, qua, religione maiorum posthabita, pueriles mentes bona mala, sine ullo discrimine, aequo iure probent, nisi ut eos paret perditos homines qui ipsam rempublicam aliquando pessumdent? Siquidem officiorum omnium civilium forma et vis ab iis dumtaxat officiis efflorescunt quibus homines iunguntur iubenti, vetanti, bona malaque sancienti Deo. Itaque merita vos laude honestamus, qui potestatem paternam confirmantes, impensissimam datis operam ut adolescentuli in spem succrescant meliorum temporum. In hanc causam plurimum, uti confidimus, collaturum est foedus illud quod est iam Bavariam inter et Apostolicam Sedem a Legato Nostro, Eugenio Pacelli, conficiendum; in quo gratiam habemus vobis qui tam sedulo huiusmodi pactum maturare studetis; eo vel magis quod valde optamus ut ab ipso Nuntio Nostro, quem diximus, tam exspectatum opus perficiatur. Ceterum, pergite alacriter, ut instituistis, dilecti filii nostri et venerabiles fratres, pro bono dioecesium vestrarum

contendere. Nos vero, caelum suspicientes, enixa prece imploramus ut gravissima scholae causa felicem habeat exitum. Atque in divinorum munerum auspicium itemque ut paternae benevolentiae Nostrae pignus, vobis, dilecti filii Nostri et venerabiles fratres, universoque clero ac populo unicuique vestrum commisso, apostolicam benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIV mensis octobris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD MARIUM EDUARDUM MARIETTI, EQUITEM, DE NUPER EDITO EIUS TYPIS MISSALI LATINO-ITALICO.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. - Quoniam par est et consentaneum, nihil esse a quoquam utiliter institutum ad animarum commodum, quod Nobis non probetur, dubitare non potes, dilecte fili, quin grato Nos munere nuper affeceris, cum Missale latino-italicum a te tuis typis editum, egregia cum observantiae significatione praesens obtulisti. In quo gaudemus id ipsum tibi fuisse propositum, quod Nos unum omnium maxime exoptamus, ut rei divinae, qua Redemptor amantissimus humani generis suum sanguinem pro nobis mystice effundere perseverat, maiore usque et fructuosiore studio populus christianus intersit: nam quo plus fideles augustum sacrificium participaverint, eo magis bonorum omnium quae ad sempiternam salutem pertinent, compotes erunt.

Cum igitur duae sint fere causae, cur pietas popularis non adeo, quoad potest, Missam frequentando proficiat, ignoratio scilicet linguae latinae et liturgiae, utrique rei te videmus occurrere hoc volumine; quod quidem optimo consilio est a te confectum in gratiam Italorum, utpote qui huius generis subsidio prorsus indigerent. Ita quisquis e nostratibus - modo non sit plane rudis et expers litterarum - illud coram altari, ubi sacrum fiat, adhibuerit, omnem sacerdotis actionem facile assequetur, tantarumque ex attenta consideratione rerum, mirum spiritualis oblectationis divinaeque gratiae fructum percipiet. Quare Nos tibi et iis, qui in adornanda huius Missalis editione te sua sollertia

doctrinaque adiuvarunt, sodalibus Benedictinis in primisque dilecto filio Edmundo Battisti, equidem gratulamur, omniaque a Deo precamur bona, hoc praesertim ut istum laborem quamplurimis prodesse velit.

Quam vero tu in adiunctis volumini litteris apostolicam benedictionem expetebas, non tibi solum, sed tuae etiam fidelissimae coniugi, suavissimisque sex filiolis, ac tuis in officina adiutoribus bonis, eam Nos, dilecte fili, tibi atque eis omnibus quos memoravimus, auspicem divinorum munerum ac paternae benevolentiae Nostrae testem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die x mensis novembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, decretis S. Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

11 novembris 1921. — Titulari episcopali Ecclesiae Carpathensi praefecit R. P. D. Iosephum a Iesu Fernandez et Barragan, archipresbyterum Basilicae Guadalupensis in Mexico.

— Cathedrali Ecclesiae Cassanensi, R. D. Brunonem Occhiuto, parochum oppidi vulgo *San Procopio,* dioecesis Miletensis.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

I

MONTISVIDEI

STIPENDII MISSARUM

Die 16 aprilis 1921

Species facti. - Archiepiscopus Montisvidei supplici libello ab hac S. Congregatione solutionem postulavit insequentis dubii: « In questa « arcidiocesi di Montevideo v'è la consuetudine di far celebrare con « certa solennità esteriore, novenarii e Messe gregoriane, per le quali « la tassa diocesana è maggiore che per le Messe semplici, anche ad « ora fissa. Sorge però il dubbio se il totale di detta tassa debba darsi « ai celebranti o possa ritenersi parte di essa in favore delle parroc- « chie e chiese, dandone ai celebranti soltanto quello che corrisponde « per lo stipendio di Messa ad ora fissa. Le ragioni del dubbio sono « queste: il parroco assume l'obbligo presso i fedeli di far celebrare

« dette Messe gregoriane e novenarii di Messe (siano quelle, eccetto le « gregoriane, tutte insieme, di tre in tre, o successive), e quindi ha « l'onere di cercare sacerdoti e ne ha la responsabilità, particolarmente « delle Messe gregoriane: poichè se, per esempio, dopo certo numero « queste s'interrompessero per qualunque causa, esso dovrà a sue spese « farle ricominciar da capo. - Di più, dette Messe gregoriane e novene « di Messe non poche volte i fedeli le fanno celebrare in luogo del fune- « rale, ed anche con qualche solennità esteriore ».

ANIMADVERSIONES. - Quum in comperto omnino sit, ex generali lege, stipendium Missarum integrum transmittendum esse ad sacerdotem celebrantem, nihil superest nisi ut ad trutinam revocemus causas a Revmo Ordinario recensitas, ut aliquid a transmittente retineri possit.

Prima ratio inde petitur quod transmittenti compensari debeat onus et forsan labor inquirendi eos qui Missas rite celebrare velint. Verum haec ratio nimis generalis est, et a quocumque ecclesiae rectore invocari posset: scilicet, si quod onus et labor in ea inquisitione est, satis compensatur utilitate quam rectores sentiunt ex eo quod sua cuiusque ecclesia frequentia divinorum officiorum ordinate gaudeat. Ceterum id oneris et laboris cum officio rectoris ecclesiae necessario connectitur.

Altera ratio petitur ex eo quod *suo periculo* rector tales Missas celebrandas transmittit, adeo ut ipse oneretur in conscientia si tricenaria celebratio intermittatur, etc. Sed e contrario videtur onus celebrandi Missas gregorianas, etiam singillatim commissas, ex integro refundi in sacerdotem celebrantem, qui, ad tramitem canonis 833 Codicis, non solum tenetur Missas celebrare, verum etiam alias adimplere circumstantias ac conditiones iisdem Missis adnexas. Secus enim facile irrepere possent abusus et etiam contentiones inter sacerdotem celebrantem et rectorem ecclesiae praesertim ob interruptam Missarum gregorianarum celebrationem.

Tertia quae adducitur ratio inde est quod huiuscemodi tricenaria quandoque locum teneant legitimi funeris: ast, hoc quoque concesso, minime sequitur hisce Missis applicari debere can. 1237 § 2 ubi res est de propriis exsequiis. Quatenus vero haec consuetudo committendi tricenaria vel novenaria Missarum loco funeris, in ea regione satis invaluerit, consultius videretur ut, praeter Missarum eleemosynam, Ordinarius statuat taxam pro maiore solemnitate vel iure funeris debitam, eamque ecclesiae aut eiusdem rectori seu parocho attribuat, congrue hac de re fidelibus monitis.

Quare, etc.

Resolutio. - Sacra porro Concilii Congregatio in plenario Emorum ac Rmorum Patrum coetu in Palatio Apostolico Vaticano, die 16 aprilis 1921, habito, ad propositum dubium: *An et quomodo retineri possit excessus eleemosynae Missarum in casu*, respondendum censuit:

Prout proponitur *negative* et *ad mentem. Mens est:* « ut in casu exte-« rioris solemnitatis in Missarum celebratione vel quando hae commit-« tantur loco funeris, Episcopus praefigat modicam taxam, non autem ex « eleemosynis Missarum desumendam, in compensationem pro parochis « et rectoribus, monitis super hoc oblatoribus ».

Facta autem de praemissis SSmo Dño Nostro Benedicto div. Prov. PP. XV relatione, per infrascriptum S. C. Secretarium in audientia insequenti die habita, Sanctitas Sua datam resolutionem approbare et confirmare dignata est.

I. Mori, *Secretarius.*

II

DIANEN.

IURIS FUNERANDI

9 iulii 1921

Species facti. - Quatuor parochi civitatis Dianensis recurrentes, de Ordinarii consensu, ad hanc S. Congregationem, decertant adversus Capitulum cathedrale de iure funerandi ex parte ipsius Capituli absque obligatione solvendi parochis portionem canonicam. Allatis nimirum testimoniis Capitulum probare intendit exercitium dicti iuris ex quo, per Constitutionem apostolicam diei 25 septembris 1850, exsecutioni demandatam decretis diei 7 iulii 1851, ipsa dioecesis Dianensis erecta fuit: ex tunc enim praetendit ecclesiae cathedralis Capitulum sese ad solam heredum vel parentum petitionem funerasse defunctos in qualibet ex novis erectis in civitate paroeciis, vel insciis et inauditis parochis, quin ullam quartam funerariam iisdem persolveret. - Contrariis testimoniis parochi contendunt enunciatam praxim solummodo ab anno 1916 pro bono pacis et ad vitanda scandala toleratam ab ipsis fuisse: nunc vero postulant ut etiam in civitate Dianensi notissima ea super re praescripta Codicis serventur.

Causa de more actitata, et instantibus enixe partibus ut res ad plenariam deferatur, quaeritur in praesenti: *An et quomodo ius funerandi competat Capitulo cathedrali in casu.*

ANIMADVERSIONES. - Quum parochi evidenter intentionem suam habeant in iure fundatam, et Codicis canonibus aperte confirmatam, onus iam recidit in Capitulum probandi quo iure et titulo particulari talia funera peragat, quae de iure communi ad parochos defuncti pertinent. Ad rem Capitulum haec argumenta affert:

Primum, cum in casu non procedatur nisi *ad petitionem heredum* vel *parentum,* ex hoc ipso praesumendum est defunctum *elegisse* sibi ecclesiam cathedralem utpote ecclesiam funeris, nisi contrarium probetur: huic vero electioni profecto standum erit (cfr. can. 1223). Sed contra est. Equidem ad probandam electionem sepulturae vel ecclesiae funeris nullatenus requiritur scriptum documentum vel aliqua iuris solemnitas, immo ex explicita littera can. 1226: « factam electionem aut mandati concessionem *quolibet legitimo modo* probare licet »; quin etiam, ad normam § 2 eiusdem canonis « si defunctus elegerit sibi sepul- « turam *per alium,* hic explere mandatum suum potest etiam post mor- « tem mandantis ». Ast exinde hoc unum sequitur, credendum quidem esse, donec contrarium probetur, consanguineis vel heredibus testantibus de voluntate defuncti quoad electionem sepulturae, vel asserentibus se de hac re mandatum accepisse a defuncto: optimi enimvero *testes* voluntatis defuncti sunt consanguinei et heredes, et probatio per testes est quidem iuridica probatio (cfr. can. 1791 § 2); non illud tamen sequitur, si defunctus de re nullam expresserit voluntatem, nullumque illis contulerit mandatum, consanguineorum esse talem defuncti omissionem supplere quasi praesumptum vel interpretativum mandatum habentium. Secus nullus esset casus in quo electio non intercederet, ac propterea actum esset de iuribus parochorum quae immo Codex sarta esse voluit. Aliis verbis, quum electio sepulturae extra propriam paroeciam, limitet iura et proventus parochorum, strictae evidenter interpretationis negotium est; et quum data lex nonnisi in defuncti voluntatem facultatem electionis contulerit, nullum aliorum in eamdem rem intrat arbitrium, nullique licet sepulturam pro defuncto eligere nisi legitime probaverit sibi de re mandatum fuisse.

Nec Capitulum iuvant quae opponit regia rescripta diei 11 novembris 1751 et 15 martii 1742, art. 2, relata a Salzano, *Dir. can.,* vol. II, pag. 169, ubi ex parte regis conceditur « libera facoltà ai moribondi e « *loro congiunti ed eredi* di scegliere la sepoltura » aut inhibetur « che « non può impedirsi ai moribondi, *loro congiunti ed eredi,* di eleggere « la sepoltura ove vogliano »: enimvero haec rescripta, quum non pertineant ad ius concordatum inter Apostolicam Sedem et laicam potestatem, nullius momenti sunt vel ad probandam consuetudinem genera-

lem quae praetenditur in regno Neapolitano post ipsa inolita, dum de eadem aliunde non constat.

Alterum probationum caput ex eo petitur quod Capitulo competat cura habitualis animarum, quam actualiter gerit per Decanum. Huic asserto acriter contradicunt parochi, contendentes in casu tum habitualem tum actualem curam esse penes parochum-decanum. Verum in hac contentione intercedere quemquam non oportet: sive enim decidatur pro Capitulo, sive pro decano parocho, est « res acta inter alios » relate ad quatuor parochos civitatis. Quod si Capitulum praetendat curam gerere habitualem non solum paroeciae ecclesiae cathedralis, verum etiam aliarum quatuor paroeciarum civitatis, rem praetendit adeo a iure communi absonam, ut ne verbis quidem congruis exprimi possit; ac propterea oporteret argumenta omnino peremptoria ad hoc assertum probandum adducere: quod in casu minime obtinet, immo vel ipse actus creationis dioecesis, capituli cathedralis et paroeciarum, sive silentio, sive apertis verbis, huic commento refragatur.

Praeterea, quidquid de his argumentis censendum sit, neminem fugit per eadem intentionem Capituli non obtineri, qui asserit sibi ius funerandi competere *absque onere rependendi parochis portionem canonicam:* quippe, etiam dato non concesso, iure funerandi, vel titulo electae sepulturae, subintrat perspicuum praescriptum can. 1236 « Salvo iure particulari, quoties fidelis non funeratur in ecclesia propria paroeciali, proprio defuncti parocho debetur portio paroecialis ». Hinc Capitulum appellare cogitur ad « ius particulare » quod in casu vigeret. Sed non meliori omine. Contendit nimirum sese praescripsisse adversus ius parochi ad portionem, praesumptione liberativa seu exstinctiva, titulumque ad rem affert, regia decreta dierum 5 et 7 iunii 1755 ubi sancitur: « Non « avere il parroco alcun diritto di prendere il residuo delle cose ser« vite nella pompa funebre, che spettano agli eredi e congiunti del « defunto ...; che la Curia vescovile e qualsiasi altra persona ecclesia« stica si astenga da qualunque esazione di quarta funeraria ». Ast haec regia rescripta, ut supra monuimus, nullum momentum in re canonica habent, nec aliud probant nisi impedimentum ad agendum et reclamandum, ex parte Curiae vel parochi; quod impedimentum non modo non iuvat, sed immo perimit probationem legitimae praescriptionis. Itaque non restat Capitulo nisi praescriptio ex possessione absque ullo titulo. Verum neque hac ratione rem conficere potest, multiplici obstante causa. Primum, quod, iuxta communem doctrinam quam enunciat v. g. Sacra Rom. Rota, decis. 504, n. 10, part. XIV inter *Recent.*: « ad hoc ut intret « praescriptio in habentibus *tractum successivum* necessaria est petitio

« repulsa et acquiescentia petentis »; in casu agitur profecto de re habente tractum successivum, quum Capitulum teneatur toties dare portionem canonicam quoties funerat alienos: itaque probandum esset a Capitulo, se cum effectu denegasse portionem *petenti;* quod minime praestat, cum immo testibus evincere contendat « ch'egli (il Capitolo) non ha pagato « mai la quarta funerale *e che mai dal parroco fu richiesta!* ». Procedit itaque in casu eadem argumentatio quam saepissime adhibuit Rota, v. g. in Burgen., *funeralium* (223, ex *recent.* part. XIV), n. 9, ubi exclusit praescriptionem quartae paroecialis « quia testes non probant peti- « tionem cum denegatione et subsequenti acquiescentia ut requiritur ad « praescribendam libertatem et quasi-possessionem non solvendi ». Et ratio facile datur: quia videlicet parocho nullum *officium* est, sed tantum *facultas* exigendi portionem canonicam, ideo hi tantum casus in quibus revera petierit, conferre possunt, si denegationi acquieverit, ad probandam utilem praescriptioni possessionem.

Nec solum utilis possessio, sed in casu, tempus quoque legitimum deest. Enimvero, ut tenuit v. g. Rota in una coram Many (*Decis.* a. 1913, n. XXXIV) cum agitur de praescribendo « contra iura paroecialia, stan- « dum est capiti *Episcopum* in VI *de praescript.* vi cuius, quando ius resi- « stit - ut quando agitur de iuribus paroecialibus quae iuri communi « nituntur - requiritur quadragenaria cum titulo *vel sine titulo immemo- « rialis* ». At quomodo in casu constabit de *immemoriali*, si solemnibus documentis constat Capitulum ipsum conditum fuisse anno 1850-1851?

Quibus positis, nulla necessitas est sequendi partes in suis prolixis deductionibus circa testes et eorum testimonia; etsi in omnibus his favendum omnino esset Capitulo, i. e. acceptandum esset quod Capitulum profert de exercitio sui iuris ab initio, praemissa semper obstarent, quominus probatio concludens existimaretur.

Quare, etc.

Resolutio. - Relata causa in plenariis comitiis Sacra Congregationis Concilii, die 9 iulii 1921, Emi Patres respondendum ad propositum dubium censuere:

« *Negative,* nisi agatur de sepultura legitime electa vel gentilitia, « salva tamen in hisce casibus portione canonica respectivo parocho « defuncti ».

Quam resolutionem, referente infrascripto Sacrae Congregationis Secretario in audientia postridie habita, Sanctissimus D. N. Benedictus div. Prov. PP. XV approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

DECLARATIO CIRCA RELIGIONUM CONSTITUTIONES CODICI CONFORMATAS, S. CONGREGATIONI PRO REVISIONE SUBIICIENDAS, EX DECRETO 26 IUNII 1918.

Iam inde ab anno 1918 haec Sacra Congregatio mandavit ut omnes religiones iuris pontificii suas regulas seu constitutiones ad praescripta Codicis iuris canonici conformatas emendarent, ac textum emendatum eidem pro revisione subiicerent.

Verum non pauca obstiterunt quominus revisio expedite procederet; praeterquam quod numerus ingens constitutionum iam tempus non breve exigat pro revisione, plures ex illis quae ad Sacram Congregationem missae fuerunt, non respondent conditionibus necessariis ad hoc ut textus emendatus probari possit.

Ut haec vitentur incommoda, Sacra Congregatio monet Moderatores et Moderatrices generales religionum, nec non monialium Antistitas, ut in hoc negotio sequentia prae oculis habeantur:

I. Ad hanc Sacram Congregationem mittendae sunt tantummodo constitutiones seu statuta aut quocumque alio nomine appellentur, quibus regitur religio, quorum textum a Sede Apostolica approbatum fuisse constet.

II. Cura emendandi textum Codici conformatum sit ipsi Ordini aut religioni vel monasterio, et duplex exemplar, ita emendatum, mittatur ad hanc Sacram Congregationem.

III. Emendetur textus tantummodo in iis in quibus constitutiones Codici opponuntur, vel aliquid addatur si deficiat, et adhibeantur, quoad fieri potest, verba ipsius Codicis.

IV. Si occasione huius revisionis aliqua religio velit quasdam mutationes non necessarias, seu a Codice non praescriptas, in constitutiones inducere, hoc ne fiat in textu emendato, de quo superius, sed mittantur ad Sacram Congregationem, pro facultate obtinenda, separatae preces, in quibus et textus iampridem approbatus et textus propositus per extensum referatur, rationesque immutationem suadentes proferantur.

Petitio autem non acceptabitur ab hac Sacra Congregatione nisi immutationes in Capitulo generali fuerint discussae et approbatae. Si

tamen agatur de minoribus aut de verbis substituendis, vel de abrogandis usibus qui in desuetudinem ob temporum et morum diversitatem iam abierint, aut aliis similibus, sufficiat consensus Consilii generalis.

V. Ne autem discrepantiae oriantur in textu constitutionum identico, quibus diversae domus aut monasteria sui iuris eiusdem Ordinis aut Instituti utuntur, statuit Sacra Congregatio pro talibus constitutionibus unicum emendationum textum ab omnibus et singulis domibus esse acceptandum, vel cura ipsarum domorum propositum, vel cura huius Sacrae Congregationis exaratum.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die 26 octobris 1921.

THEODORUS CARD. VALFRÈ DI BONZO, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

II

INSTRUCTIO DE SECUNDO NOVITIATUS ANNO

Plures exstant religiones in quarum constitutionibus praescribitur alter novitiatus annus et facultas fit Superioribus adhibendi tyrones, eo perdurante, in operibus Instituti exercendis. Ne vero exinde aliquid detrimenti capiat tyronum religiosa informatio et abusus qui irrepere possent arceantur, haec Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, occasionem nacta revisionis constitutionum singularum religionum ad Codicem conformatarum, rem diligenti studio subiecit et Eminentissimi Patres, in plenario coetu diei 17 iunii 1921, omnibus perpensis, sententiam suam aperuerunt, quae in audientia diei 25 eiusdem mensis Ssmo D. N. Benedicto PP. XV relata fuit.

Sanctitas porro Sua sententiam probavit simulque mandavit, ut hac de re instructio ederetur, cui omnes et singulae congregationes religiosae, in quibus secundus novitiatus annus ex constitutionum praescripto peragitur, integre se conformare teneantur.

I. Quoties igitur constitutiones praescribant secundum novitiatus annum in eoque sinant novitios in operibus propriis Instituti se exercere, hoc liceat, salvis fundamentalibus novitiatus legibus. Ideoque prae oculis habendum est novitiatum esse institutum ad novitiorum animos informandos, in iis quae ad vitia extirpanda, motus animi compescendos, virtutes acquirendas necnon vitam regularem addiscendam per

constitutionum studium, pertinent; ut novitii ad christianam perfectionem per evangelicorum consiliorum ac votorum professionem, in quo praecise cuiusque religiosi finis consistit, tendere discant. Et iure merito novitiatus ultra annum praescribitur in aliquibus Institutis, ex eis praecipue quorum religiosi operibus exterioribus dant operam, quippe qui variis distracti curis, saeculi periculis magis obnoxii, solidiore atque firmiore spiritus fundamento egent. Quamobrem mandat haec Sacra Congregatio ut, etiam secundo novitiatus anno perdurante, ante omnia quaelibet munia disciplina spiritualis vitae apprime curetur.

II. Fas tamen esto, secundo novitiatus anno, novitio vel novitiae Instituti operibus vacare si id ferant constitutiones; verum prudenter et moderate id fiat, tantummodo ad novitiorum instructionem; nec unquam in iisdem operibus tyrones adeo occupentur, ut per se soli officia exerceant (v. gr.: supplendo in scholis magistris aut quasi-magistris absentibus, vel in nosocomiis infirmis ministrando), sed operibus ipsis vacent sub directione et vigilantia gravis religiosi, vel religiosae, qui verbo doceat exemploque praecurrat.

III. Si quando a constitutionibus permittatur ut novitius vel novitia, secundo novitiatus anno, ad opera Instituti extra domum novitiatus mittatur, hoc nonnisi per modum exceptionis agatur et dummodo gravis adsit causa, quae id suadeat: haec autem causa ex parte novitii vel novitiae se habere debet, quatenus in domo novitiatus aut sufficienter institui nequeant, aut ibidem aliter permanere non valeant; numquam vero, sub quocumque praetextu, sufficiens esse causa possit necessitas aut utilitas religionis, si, exempli gratia, ex deficientia religiosorum novitii inoperibus Instituti illis substituerentur.

IV. Sive autem in domo novitiatus, sive extra, tyrones permanserint, duobus ante professionem mensibus ab omni opere externo abstineant, si extra novitiatum fuerint, ad illum revocentur, ut per integrum bimestre ad professionem emittendam, in spiritu suae vocationis firmati, se praeparent.

V. Ssmus Dominus Noster Benedictus Pp. XV in audientia habita a R. D. P. Ab. Secretario die 3 novembris 1921 tenorem huius Instructionis approbavit eamque ab omnibus servari mandavit.

Datum Romae ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis die mense et anno ut supra.

TH. CARD. VALFRÉ DI BONZO, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS INSULARUM SANDWIEGENSIUM A DELEGATIONE APOSTOLICA AUSTRALASIAE SEIUNGITUR ATQUE DELEGATIONI APOSTOLICAE STATUUM FOEDERATORUM AMERICAE SEPTENTRIONALIS ADDICITUR.

Postquam insulae Sandwiegenses in Oceania in ius atque dicionem Statuum Foederatorum Americae septentrionalis positae fuerunt, negotia atque commercia inter memoratas insulas et hanc rempublicam in dies crebriora atque maris itinera faciliora facta sunt. Itidem multi ex America ad insulas Sandwiegenses appulerunt ibique consederunt. Quibus perpensis, haec Sacra Congregatio christiano nomini propagando, spirituali bono incolarum vicariatus apostolici Insularum Sandwiegensium valde conferre existimavit si ex Delegatione Apostolica Australasiae hic vicariatus seiungeretur atque in posterum Delegationi apostolicae apud Status Foederatos Americae septentrionalis uniretur.

Quam sententiam ab infrascripto huius Sacrae Congregationis Cardinali Praefecto Ssmo D. N. Benedicto div. Prov. PP. XV in audientia diei XX huius mensis relatam, eadem Sanctitas Sua benigne approbare atque Apostolica auctoritate confirmare dignata est, ac praesens decretum de re edi mandavit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide die XXI octobris MCMXXI.

G. M. CARD. VAN ROSSUM, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus, Archiep. Diocletanus, *Secretarius.*

II

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS GUAMENSIS DELEGATIONI APOSTOLICAE INSULARUM PHILIPPINARUM ADDICITUR.

Vicariatus apostolici Guamensis, sub ditione Delegati Apostolici Australasiae usque nunc positi, spirituales necessitates, ne, ob locorum distantiam atque mutatam rerum publicarum conditionem, detrimentum haberent, huic sacro Consilio christiano nomini propagando visum est eundem vicariatum ex Delegati Apostolici Australasiae dicione eximere atque Delegationi Apostolicae insularum Philippinarum in posterum addicere.

Quod consilium referente, infrascripto huius Sacrae Congregationis Card. Praefecto, Ssmus Dñus Noster Benedictus Pp. XV, in audientia diei xx huius mensis octobris, approbare atque ratum habere dignatus est, et hoc decretum edi mandavit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die xxi octobris MDCCCCXXI.

G. M. Card. Van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus Ep.us Diocletanus, *Secretarius.*

III

NOMINATIO

Ssmus Dñus Noster, decreto S. Congregationis de Propaganda Fide, die 31 octobris 1921, nominavit *Delegatum Apostolicum in Imperio Iaponico,* R. P. Marium Giardini, e Congregatione Clericorum Regularium S. Pauli Apostoli, parochum ecclesiae Ss. Blasii et Caroli ad Catinarios in Urbe.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

URBIS ET ORBIS

NONNULLA FESTA CUM OFFICIIS ET MISSIS PROPRIIS AD UNIVERSAM ECCLESIAM EXTENDUNTUR.

DECRETUM

Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV plurimorum Sacrorum Antistitum votis precibusque obsecundans, atque peculiaribus validisque rationibus permotus, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, Festa prouti sequuntur, cum Officiis et Missis propriis et approbatis, ad universam Ecclesiam amodo extendi atque Kalendario et Proprio Sanctorum Breviarii et Missalis Romani in futuris editionibus et respectivis locis inseri statuit ac decrevit:

I. Dominica infra Octavam Epiphaniae, Sanctae Familiae Iesu, Mariae, Ioseph, duplex maius (cum iisdem privilegiis ac iuribus praefatae Dominicae), Com. Dominicae et Octavae.

II. Die 24 martii, S. Gabrielis Archangeli, duplex maius.

III. Die 28 iunii, S. Irenaei Ep. et Mart., duplex, Com. Vigiliae, reposito Festo S. Leonis Papae et Conf. in diem natalem 3 iulii.

IV. Die 24 octobris, S. Raphaelis Archangeli, duplex maius.

Neminem latet, quantum sit aequum et salutare domesticae familiae ipsique societati consociationem Sanctae Familiae ab Apostolica Sede constitutam, legibus firmatam atque indulgentiis et privilegiis speciatim pro sodalibus et parochis honestatam, fovere ac propagare, et ad hunc etiam finem in universa Ecclesia peculiari ritu liturgico, atque iugi ac fructuosa beneficiorum meditatione et virtutum imitatione, Sanctam Familiam Nazarenam recolere ac celebrare.[1] Nec minus congruum est etiam ad incrementum pietatis, ipsiusque a Sancta Familia consociationis, divinam missionem utriusque Archangeli, nempe S. Gabrielis ad annuntiandum Dominicae Incarnationis mysterium, et S. Raphaelis cuius conlata in Tobiae familiam beneficia in Sacris Litteris describuntur, religiosa celebritate commemorare.

[1] Cf. *Decr. auth. S. R. C.*, nn. 3777, 3778, 3802 (vol. III).

Hanc occasionem nacto Beatissimo Patri placuit etiam grato animo et liturgico more honorare illum S. Polycarpi Smyrnensis Episcopi discipulum, Lugdunensem Ep. et Mart. qui in suo opere *Adversus haereses* lib. III, magnificum testimonium in perpetuam memoriam de Romana Ecclesia reliquit, scribens: « Ad hanc enim Ecclesiam propter potentio-« rem principalitatem necesse est omnem convenire Ecclesiam, hoc est « eos qui sunt undique fideles... Hac (Romanorum Pontificum) ordina-« tione et successione ea quae est ab Apostolis in Ecclesia traditio et « veritatis praeconatio pervenit usque ad nos ». [1]

Nec omittendum est quod ex authenticis constat documentis S. Eleutherium Romanum Pontificem a Lugdunensi Ecclesia per litteras de nonnullis quaestionibus consultum S. Irenaeo litterarum latori Apostolicas traditiones quas Romana Ecclesia servaverat illibatas, aperuisse. [2]

Itaque idem Sanctissimus Dominus noster omnia quatuor supradicta Festa, sub respectivo ritu, Officio et Missa, approbata et universae Ecclesiae Latini ritus concessa, ab utroque Clero saeculari et regulari aliisque omnibus qui ad divinum Officium recitandum ex praecepto adstringuntur, iussit peragenda inde ab anno 1922 proxime sequenti; facta tamen potestate Ordinariis locorum et Superioribus maioribus Ordinum seu Congregationum regularium, quatenus in Domino ipsi hoc expedire iudicaverint, huiusmodi obligationem pro suis subditis differendi in ulteriorem annum 1923. Servatis de cetero Rubricis atque Apostolicae Sedis Decretis, memorata Festa quoquo modo respicientibus. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 26 octobris 1921.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

[1] I. P. Migne, *Cursus Patrologiae,* ser. graeca, vol. VII, col. 849, 851.

[2] Off. propr. Rom. (27 maii) Ss. Ioannis I, Urbani I et Eleutherii Pp. et Mm., lect. VI.

II

ROMANA

PRO FERIA V POST OCTAVAM SSMI CORPORIS CHRISTI, SACRATISSIMI CORDIS IESU EUCHARISTICI OFFICIUM PROPRIUM CUM RESPONDENTE MISSA APPROBATUR.

DECRETUM

Instantibus compluribus Revmis Ordinariis dioecesium, Sanctissimus Dominus Noster Benedictus Papa XV, referente infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, Officium proprium cum respondente Missa *Sacratissimi Cordis Iesu Eucharistici* exhibitum et ab ipsa Sacra Congregatione revisum, prouti in separato prostat exemplari, approbare dignatus est, illudque feria V post octavam Ssmi Corporis Christi adhibendum decrevit.

Peculiaris ratio et finis huius Festi cum Officio et Missa propriis, ad commemorandum Domini Nostri Iesu Christi amorem in Eucharistiae mysterio, enucleatius explicatur in Sacris Litteris et in operibus sanctorum Ecclesiae Patrum ac Doctorum, atque etiam innuitur in illa pia, usitata et a Summo Pontifice Pio VII probata oratione: *Ecco fin dove è giunta*, etc.[1] - Insimul in iteratis supplicantium precibus ipsiusque Beatissimi Patris votis alter finis est, mediante hoc Festo, magis excitare in christifidelium animis fiduciam et accessum in Sanctissimae Eucharistiae mysterium, eorumque corda ferventius inflammare igne divini amoris quo Dominus Noster Iesus Christus, infinita caritate in Corde suo flagrans, sanctissimam Eucharistiam instituit, suosque discipulos in eodem sacratissimo Corde suo custodit ac diligit, vivens et manens in eis sicut ipsi vivunt et manent in illo, qui in eiusdem sanctissimae Eucharistiae mysterio se nobis offert ac donat, victimam, socium, cibum, viaticum et futurae gloriae pignus.

Hoc autem Festum eadem Sanctitas Sua clero saeculari huius Almae Urbis et singulis dioecesibus petentibus, sub ritu duplici maiori benigne concessit, servatis de cetero Rubricis atque Apostolicae Sedis decretis. Contrariis quibuscumque non obstantibus. Die 9 novembris 1921.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

[1] *Raccolta di orazioni e pie opere per le quali sono state concesse dai Sommi Pontefici le sante indulgenze*, Roma, 1898, p. 106, n. 73.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

DIOECESIS *Z.*

NULLITATIS MATRIMONII

INCIDENTIS

Benedicto PP. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno septimo, die 19 maii 1921, RR. PP. DD. Maximus Massimi, Ponens, *Franciscus Solieri et Ioseph Florczak, Auditores de turno, in causa* Dioecesis *Z.* Nullitatis Matrimonii, *inter* D. Mathildem *N. repraesentatam per legitimum procuratorem D. Christoforum Astorri, advocatum, et* D. Ioannem *X. repraesentatum per legitimum procuratorem D. Henricum Benvignati, advocatum, interveniente et disceptante in causa vinculi Defensore ex officio, hanc interlocutoriam tulerunt sententiam.*

Per duas rotales sententias, alteram coram Many die 23 maii 1912, alteram coram Lega die 1 augusti 1913 latam, pronunciatum est non constare de nullitate matrimonii contracti in urbe *L.* die 2 iulii 1892 inter D. Ioannem *X.* et D. Mathildem *N.* (cfr. *S. R. Rotae Decisiones seu sententiae,* vol. IV, p. 250, et vol. V, pag. 485). Itaque, Mathildes, in causa actrix, primum adversus alteram sententiam appellationem interposuit, mox, vinculi Defensore suggerente, appellationi renuntiavit et restitutionem in integrum penes Signaturam Apostolicam postulavit. Res magno bello intercepta est, ita ut non ante annum 1919 exeuntem Supremi Tribunalis responsum prodierit: « Utatur antea iure suo apud Tribunal S. R. Rotae ad normam can. 1603, n. 5 ». Quod, instante actricis patrono, notificatum est Nostro Tribunali die 19 aprilis 1920. Mathildis intentioni, cui eius vir non repugnat, resistit vinculi Defensor. Itaque dubitatur hodie: « An causa admittenda sit ad novum examen ».

In iure. - Notum est ius seu privilegium causarum matrimonialium, quae nunquam transeunt in rem iudicatam, ita ut retractari semper

possint, si nova argumenta praesto sint (Const. Benedicti XIV *Dei miseratione*, § 11; Instr. S. C. de Prop. Fide a. 1883, § 30).

Hanc regulam Codex iuris canonici firmans (can. 1989), expresse requirit ut argumenta vel documenta nova quae proferuntur sint eadem gravia, ad hoc ut in his causis, post duplicem sententiam conformem, ulterior propositio admittatur (can. 1903).

Argumenta vel documenta oportet ut sint gravia, non ut sint gravissima, ut patet vel propter ipsum tenorem legis, quae alias distinguit inter gravitatis gradus (cfr. can. 1786). Multo minus requiritur ut sint decretoria, qualia lex exigit, cum res est de concedenda restitutione in integrum adversus rem iudicatam, propter documenta postea detecta: haec enim debent facta nova et contrariam decisionem exigentia peremptorie probare (can. 1905, § 2, n. 2).

In facto. - Actricis patronus, ut causa ad novum examen admittatur, duplex affert documentorum argumentorumque genus: exemplaria quaedam contractuum, a matre exarata, a Mathilde signata, et attestationes quasdam extraiudiciales.

Ad primum quod est, ex contractibus adductis probare se posse patronus confidit Mathildis matrem administrasse ipsam bona filiae: « l'avere la madre assorbito tutta l'amministrazione dei beni della figlia, « sebbene questa da tempo fosse maggiorenne e capace di attendervi ». Sed, cum ad rem habeantur in actis tabellae contractus, quo Mathildes « donne à sa mère les pouvoirs les plus étendus pour gérer et admi- « nistrer tous ses biens au mieux de ses intérêts », documenta noviter deducta nil referunt nisi consectaria seu exsecutiones conventionis iam notae. Itaque nil novi inde deduci posse videtur, quod alicuius sit momenti.

Aliud vero sentiendum de extraiudicialibus attestationibus, quae referunt Mathildem, ipsa die qua nupsit Ioanni, dono misisse anulum, fidei et aeterni amoris pignus, cuidam Iacobo, cuius antea fuerat sponsa. Inde actricis patronus derivat argumentum pro coactis nuptiis, quod et grave et novum esse contendit.

Argumentum huiusmodi propositum fuit sub finem alterius instantiae iudicibus rotalibus. Qui, Defensoris vinculi accedente consensu, decreverunt de ea re inquisitionem fieri. Sed inquisitio imperite est acta. Nam subtiliter quidem inquisitum est in emptionem anuli a Mathilde factam, ita ut de empto ab ea anulo invicte constiterit. Minime vero inquisitum est in destinationem anuli, ita ut haud constiterit de homine, cui anulus dono mittebatur. Cum autem, post instructionis

supplementum, ventum est ad causae definitionem, Patres declararunt factum illud esse « valde grave et significativum », addentes tamen probationem esse omnino aequivocam et non concludentem ad intentionem producentis, cum nullimode evinci posset utrum anulus destinatus fuisset Iacobo, vel ipsi Ioanni cui Mathildes nupsit (*S. R. R. Dec.*, vol. V, pag. 490). Constat ergo Patres alterius turni grave aestimasse argumentum illud.

Et sane, si non gravissimum, saltem grave argumentum dici debet. Nam tam solemnis et insolita protestatio voluntatis in alium, ipsa nuptiarum die, propensae, haud leviter iuvat ad probandas coactas nuptias, ut per se patet.

Neque dicatur cum vinculi Defensore, argumentum non esse grave eo quod possibile sit « unum amare et alteri nubere ». Verum quidem hoc; sed inde unum sequitur, argumentum non esse decretorium, non illud, argumentum non esse grave. Utique non est decretorium, cum solum non sufficiat ad matrimonii nullitatem evincendam. Conferendum est cum aliis hinc inde militantibus, a quibus potest augeri, potest quoque elidi. Sed ab hac collatione abstinendum in praesens est, cum ea fieri nequeat sine totius causae discussione.

Praeterea tenendum est argumentum esse novum. Licet enim res asserta fuerit in altera instantia, iudices ob defectum probationis argumento illo uti non potuerunt.

Quibus omnibus perpensis, Nos infrascripti Auditores pro Tribunali sedentes, Christi nomine invocato et solum Deum prae oculis habentes, dicimus, declaramus et sententiamus, causam admittendam esse ad novum examen, ad dubium propositum respondentes: *Affirmative.*

Romae, in Sede Tribunalis, die 19 maii 1921.

Maximus Massimi, *Ponens.*
Franciscus Solieri.
Ioseph Florczak.

Ex Cancellaria, 31 maii 1921.

T. Tani, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 15 novembre 1921, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione del Servo di Dio Leonardo Murialdo, Sacerdote, Fondatore della Pia Società di S. Giuseppe;

2. Conferma di Culto prestato da tempo immemorabile al Servo di Dio Andrea Franchi, Vescovo di Pistoia, dell'Ordine dei Predicatori;

3. Concessione ed approvazione dell'Ufficio e Messa, nonchè dell'Elogio da inserirsi nel Martirologio dell'Ordine Eremitano di S. Agostino, in onore del Beato Ugolino da Gualdo Cattaneo;

4. Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Ezechiele Moreno Diaz, dell'Ordine degli Eremitani Recolletti di S. Agostino, Vescovo di Pasto.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietto della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

6 novembre 1921. L'Emo sig. Card. Oreste Giorgi, *Protettore della Pia Unione pel Suffragio dei Trapassati in S. Barbara.*

12 » » Monsig. Monalduzio Leopardi, *Cameriere segreto partecipante di Sua Santità.*

16 » » Monsig. Pietro Fumasoni Biondi, arcivescovo tit. di Dioclea, *Consultore della S. Congregazione « pro Ecclesia Orientali ».*

17 » » L'Emo Card. Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore della Compagnia delle Figlie di Maria Nostra Signora.*

19 » » Il Rev. P. Antonio Zecchini S. I., *Visitatore Apostolico della Lituania, Lettonia ed Estonia.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

10 novembre 1921. Monsig. Luigi Donadeo, dell'archidiocesi di Napoli.
» » » Monsig. Riccardo Memeo, della diocesi di Andria.
15 » » Monsig. Agostino Giovanni Froment, della diocesi di A re e Dax.

Prelati Domestici di S. S.:

6 novembre 1921. Monsig. Gennaro di Somma del Colle, di Roma.
10 » » Monsig. Fausto Baccarini, della diocesi di Albano.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 ottobre 1921. Al sig. Alfonso Ronchi, dell'archidiocesi di Modena.
23 » » Al sig. Ludovico Lapierre, della diocesi di Montauban.
28 » » Al sig. Pietro Romanengo, dell'archidiocesi di Genova.
13 » » Al sig. Giacomo Vastapane, dell'archidiocesi di Torino.
3 novembre » Al sig. cav. Rodolfo Arnoldo Burgisser, dell'archidiocesi di Firenze.
15 » » Al sig. Celestino Cordonnier-Scalbert, della diocesi di Lilla.
19 » » Al sig. cav. Romeo Santini, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

23 ottobre 1921. Al sig. Maurizio Barnicaud, della diocesi di Montauban.
24 » » Al sig. avv. Giuseppe Benvenuti, della diocesi di Treviso.
» » » Al sig. visconte Massimiliano Giovanni Battista G. M. G. Le Grelle, della diocesi di Harlem.
25 » » Al sig. rag. Luigi Ponzoni, della diocesi di Lodi.
26 » » Al sig. prof. Costantino Carichiopulo, di Costantinopoli.
29 » » Al sig. Pothin Arthaud, dell'archidiocesi di Lione.
» » » Al sig. Adriano Rodet, della medesima archidiocesi.
30 » » Al sig. Emilio Dorel, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. dott. Gabriele Choupin, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giuseppe Neyret, della medesima archidiocesi.
4 novembre » Al sig. marchese Roberto Giorgio L. M. De Bertoult, della diocesi di Arras.
5 » » Al sig. Raimondo Farget della medesima diocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

28 ottobre 1921. Al sig. Giovanni Tamburini, della diocesi di Crema.
29 » » Al sig. ing. Giovanni Buridan, dell'archidiocesi di Torino.
12 novembre » Al sig. Alfredo Ruggeri, dell'archidiocesi di Bologna.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

11 giugno 1921. Monsig. Giovanni Fehér, della diocesi di Vaccia.
20 luglio » Monsig. Luigi Hlavinka, dell'archidiocesi di Olmütz.
» » » Monsig. Giuseppe Vyvlecka, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Paolo Heider, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Riccardo Spacek, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni Hejcl, della medesima archidiocesi.
26 agosto » Monsig. Luigi Wagner, della diocesi di Cinque Chiese.
29 ottobre » Monsig. Giovanni Avril, dell'archidiocesi di Lione.
31 » » Monsig. Giuseppe Zucca, dell'archidiocesi di Torino.
8 novembre » Monsig. Maurizio Ignazio Morissy, della dioc. di Plymouth.
15 » » Monsig. Giacinto Parisio, della diocesi di Susa.
» » » Monsig. Massimiliano Peinlich, della diocesi di Secovia.
» » » Monsig. Nazareno Recanatini, dell'archidiocesi di Ancona.
17 » » Monsig. Giuseppe De Stefanis, della diocesi di Acqui.

Cameriere Segreto di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

17 novembre 1921. Il sig. Giuseppe Basilio Lorenzo Monteith (Scozia).

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

27 maggio 1921. Monsig. Francesco Messik, della diocesi di Neosolio.
28 ottobre » Monsig. Gustavo Testa, della diocesi di Bergamo.
» » » Monsig. Levi Pires de Olive ra, dell'archidiocesi di Diamantina (Brasile).
» » » Monsig. Gabriele Amador dos Santos, della medesima archidiocesi.
9 novembre » Monsig. Giuseppe Magnasco, dell'archidiocesi di Genova.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa di numero *di S. S.*:

18 novembre 1921. Il sig. comm. Francesco Saverio Seganti, Maestro di Casa dei Sacri Palazzi Apostolici.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

28 ottobre 1921. Il sig. Francesco Ferrata, di Roma.

Cappellano Comune Sopranumerario della Cappella Pontificia:

18 agosto 1921. Il Rev. Ermenegildo Carnevali, di Roma.

NECROLOGIO

12 novembre 1921. Monsig. Raimondo Plaza y Blanco, Vescovo di Orihuela o Alicante.

15 » » Monsig. Pietro Alfonso Iorio, Arcivescovo tit. di Nicomedia.